

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ALBERT JEAN

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΕΣΑ σε μιὰ ἀπ' τὶς ἀπέραντες αἰθούσες τοῦ πύργου Χελλοῦν βρισκόταν ἕνας πίναξ τοῦ διασημοῦ ζωγράφου Ρόμνεϋ, ἕνας ὠραίος μεγάλος πίναξ πού παρίστανε τὸν περίφημο λόρδο Στέρνμπορουγκ, ὁ ὁποῖος ἔπληξε στὰ νεῖατά του μεγάλος κατακτητὴς καρδιῶν καὶ τὸν ὁποῖον εἶχαν βρεῖ μιὰ νύχτα δολοφονημένο στὸ ἐργαστήριό του, κατὰ τὰ 1670.

Ὁ παράξενος αὐτὸς λόρδος ἦταν συγγενὴς ἐξ ἀγχιαιτίας τῶν προγόνων τοῦ πυργοδεσπότη, καὶ γι' αὐτὸ ἡ εἰκόνα του ἦταν τοποθετημένη ἐκεῖ, στὴν καλύτερη θέση, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη βαρύτερη κορνίζα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ λόρδος Στέρνμπορουγκ διάλεγε τὶς βροχερὲς χειμωνιάτικες νύχτες, γὰρ νὰ κατεβαῖν ἀπ' τὴν εἰκόνα του καὶ νὰ ἐπισκέπτεται τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς πυργοδεσποίνης, τῆς νεαρᾶς καὶ ὠραίας Μαρίτζας Χελλοῦν. Κάθε νύχτα βροχερῆ ὁ λόρδος Στέρνμπορουγκ ἀγώνιστο πᾶς τρύπωνε μέσ' στὸ δωμάτιο τῆς πυργοδεσποίνης καὶ καθόταν ὠρὸς ὀλόκληρες σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ κρεββάτι της, ἀποθαυμάζοντάς τὴν σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος.

Τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ γεγονός τὸ ἀποκάλυψε ἕνα βράδυ ἡ Μαρίτζα στὸν σύζυγό της, τὸν κόμητα Χελλοῦν, μὲ μιὰ ἐκφραση φόβου στὸ πρόσωπό της καὶ ἐνῶ ὀργὴ διέτρεχαν τὸ κορμί της.

Ὁ Ρογῆρος Χελλοῦν στὰν ἄκουσε τὴν περίεργη ἀφήγησι τῆς γυναίκος του, περιορίσθηκε νὰ σηκώσῃ τοὺς ὤμους του καὶ νὰ συμβουλεύσῃ τὴν κόμισσα νὰ πέρνῃ μοχμὸρ κάθε βράδυ γὰρ νὰ κατεναζώνεται τὰ νεῦρα της.

— Ἡ συννερία κ' ἡ βροχὴ σοῦ ἐρεθίζουν τὰ νεῦρα, τῆς εἶπε, καὶ σὲ κάνουν νὰ βλέπεις ὄνειρα.

— Ὁχι, σὲ βεβαίω, προσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἔκεινη. Ἀλλὰ ὁ κόμης, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ περισσότερη προσοχὴ, τίναξε τὴν στάχτη τῆς πίπας του, σηκώθηκε καὶ μὲ ἕνα ξερὸ «καληνύχτα-βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ διαμερίσμα τοῦ πού βρισκόταν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ πύργου.

Ὁ κόμης Ρογῆρος Χελλοῦν, εὖρωστος ἄνδρας, μὲ ἐλαχίστη μόρφωση, τέλειος τύπος τοῦ ἐπαρχιωτοῦ εὐπατρίδου, γνήσιος ἀπόγονος τῶν φρουδαρχῶν προγόνων του, ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού δὲν πιστεύουν σὲ φαντάσματα, καὶ πού ποτὲ δὲν φοβούταν.

Ἡ μόνη ἀπασχόλησις τοῦ ἦταν τὸ κυνήγι, τὰ καλά κρησά καὶ οἱ ἐφήμεροι ἔρωτες. Ἡ γυναίκα του τὴν ὁποία παραμελοῦσε ἐντέλως, διηθύνουσε τὸ νοικοκυριὸ τοῦ πύργου μὲ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιδειξιότητα, ὥστε τὶς ἡμέρες πού εἶχαν δεῖξαι στὸν πύργο, ὁ κόμης ἐννοιοῦθε κάποιον καμάρι γι' αὐτὴν.

Ἡ μόνη πνευματικὴ τροφὴ τοῦ Χελλοῦν ἦταν ἕνα ἀγορτικὸ περιοδικό, ἕνα δελτίον τοῦ Χρηματιστηρίου, καὶ κάποιον ἐλαφρὸ περιοδικὸ μὲ γαργαλιστικὰ εἰκόνες. Κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν τόσο ἀμόρφωτος ὅσο καὶ ὁ τελευταῖος κολληγὸς του.

Ποτὲ τοῦ ὁ Χελλοῦν δὲν εἶχε δώσει τὴν παραμικρὸτερη προσοχὴ τὸ πορτραῖτο τοῦ λόρδου Στέρνμπορουγκ. Τὸ βράδυ ὅμως αὐτὸ περνώντας μπρὸς τὸ παλιὸ, μεγάλο πορτραῖτο τοῦ λόρδου Στέρνμπορουγκ, στάθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ ἐπεξεργασθῆ ἀπὸ κοντὰ. Τὰ μάτια τοῦ λόρδου πετούσαν μιὰ παράξενη λάμψιν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διπλά τόξα τῶν βλεφαρίδων του. Τὸ στόμα του, ἕνα στόμα ἡδονικὸ, ἦταν κλειστὸ σφιχτά, σὲ τρόπο πού εἰδειχνε ἀκόμη περισσότερο τὴν σιδηρένια θέλησιν καὶ τὸ πείσμα τοῦ προγόνου του.

— Μπᾶ! Τί ἀστείο! Ὁ λόρδος μοιάζει ὑπερβολικὰ μὲ τὸν Λομπράκ, σκέφθηκε ὁ Χελλοῦν, ἐνῶ ξαναγέμιζε τὴν πίπτα του. Ὁ Λομπράκ, ἡ μάλλον ὁ μαρκήσιος Λομπράκ ἦταν καὶ ἐκείνος ἕνας ἐπαρχιωτὴς εὐπατρίδης, ἀπόγονος παλαιῶν φρουδαρχῶν, πού ὁ μισογχεμισμένος πύργος του μὲ τοὺς δυὸ μικροὺς πυργίσκους του βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὸν πύργο τοῦ Χελλοῦν. Ἐκεῖ μέσα ὁ Λομπράκ ζούσε τὴν ζωὴ τοῦ ἡμικατεστραμμένου ἀγορτικοῦ εὐπατρίδου, τοῦ ὁποῖου οἱ κολληγὸι εἶχαν κατορθώσει νὰ ἀγοράσουν συχνὰ τὰ κτήματα καὶ πού δὲν εἶχε τόσα παρά ἐλάχιστα εἰσοδήματα.

Ὁ Λομπράκ ἦταν πρώτης τάξεως κυνηγὸς καὶ αὐτὸ σὺν ἔλεγε σὲ τὸ συνθεθῆ μὲ τὸν Χελλοῦν, μὲ τὸν ὁποῖον διατηρούσε ἀραιὰς ἀλλὰ ἐγκάρδιες σχέσεις. Ἐπρὸςκαλεῖτο μάλιστα κάθε τόσο σὲ γυῖμα στὸν πύργο Χελλοῦν, χωρὶς ποτὲ κανένας νὰ προσέβῃ τὴν παράξενη ὁμοιότητά του μὲ τὸ πορτραῖτο τοῦ λόρδου Στέρνμπορουγκ.

Ἡ ὁμοιότης ἐκείνη ἀπασχολῆσε πολλὴ ὄρα τὸ χονδρὸ καὶ βαρὺ μυαλὸ τοῦ Ρογῆρου Χελλοῦν, μέχρι τοιοῦτου μάλιστα σημείου,

ὥστε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, αὐτὸς πού παραμελοῦσε τὴν σύζυγό του ἐνδιαφέρθηκε καὶ τὴν ὥρτισε :

— Λοιπὸν ; Ὑποθέτα ὅτι ἀπόψε ὁ λόρδος Στέρνμπορουγκ σὲ ἄφρσε ἡσύχη.

Ἡ Μαρίτζα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κίνησι τρώμου. Ἡ ὄχρότης τοῦ προσώπου της καὶ τὰ χαῖνα μάτια της φανέρωναν ὅτι εἶχε περάσει πάλι μιὰ νύχτα τρώμου καὶ ἀγωνίας.

— Ὁχι, δὲν μὲ ἄφρσε. Ἦλθε πάλι ἀπόψε, εἶπε δειλὰ, κυττάζοντας τὸν σύζυγό της, σὴν νὰ περῖμενε νὰ συναντήσῃ στὸ πρόσωπό του τὴν συνειδησμένη ἐκφραση τῆς σαρκαστικῆς ἀδιαφορίας. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη τῆς ἐκπλήξι, ὁ Χελλοῦν, δὲν ἀνεστράφηκε περιφρονητικὰ τοὺς ὄμους, ὅπως ἄλλοτε.

Αὐτὸ τῆς ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ :

— Θὰ ἦταν ἡ ὄρα δυὸ ὡς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶπε. Εἶχα ξυπνήσει ξαφνισμένη, μ' ἕνα ἄοριστο συναίσθημα πᾶς κἀποιος εἶχε μῆθι μέσα στὴν κάμαρή μου... Τὸ παράθυρο ἦταν μισανοιχτὸ καὶ ὁ ἀνεμὸς φούσκωνε τὸ παραπέτομά μου...

Ἐσταμάτησε μιὰ στιγμὴ σὴν νὰ τῆς εἶχε πασοῖ ἡ ἀναπνοή...

— Ἐξακολούθησε ; τῆς εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ σύζυγός της.

— Σέρεις ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ πού κοιμοῦμαι μοναχὴ μου ἀφίνω ἀναμένη τὴν μικρὴ λαμπάρισα ἐκάνου στὸ τζάκι...

— Ναί... Λοιπὸν ;

— Ἡ λάμπα αὐτὴ ἐμμορφώτιζε τὴν πολυθρόνα πού ἦταν τοποθετημένη κοντὰ τὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ μου... Καὶ τότε...

Ἦ !... Τότε μόλις ἄνοιξα τὰ μάτια μου εἶδα... εἶδα στὴν πολυθρόνα...

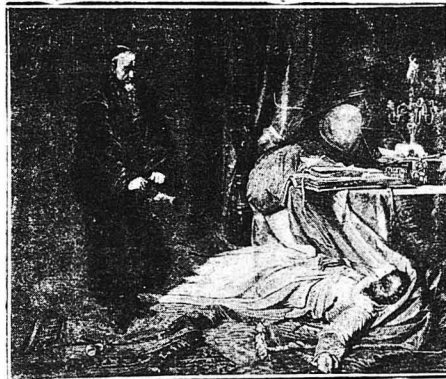
— Τί ; τί ; Τί εἶδες ; Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς ὅτι ὁ λόρδος τοῦ πορτραῖτου...

Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Ἐνας γλυμγὸς τὴν ἐπνεξε καὶ μὲ μιὰ ἐκφραση τρώμου στὸ πρόσωπό της εἶπε :

— Ναί !... Ναί !... Ἀκριβῶς !... Ἦταν αὐτὸ !... Τὸν εἶδα καθισμένο στὴν πολυθρόνα ! Ἦταν αὐτός... ὁ λόρδος Στέρνμπορουγκ !... Καθόταν ἀκίνητος καὶ μὲ κούταξε μὲ μιὰ παράξενη ἐκφραση στὰ μάτια του !... Παναγία μου !...

Ἦ ! Ἐξέρω δὲν μὲ πιστεύεις, θὰ μὲ εἰρωνευθῆς ! Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε ! Ἦ ! Σῶσε με, Ρογῆρος !... Βοήθησέ με !... Γλυτώσέ με !...

Καὶ κατέφυγε κοντὰ του, σὴν νὰ ζητούσε προστασία...

Τὸν εἶχαν βρεῖ μιὰ νύχτα δολοφονημένο στὸ ἐργαστήριό του !...

ῥεξε μιὰ ἱκετευτικὴ ματιὰ καὶ ἄφρσε νὰ πῆς ξεφύγη ἕνας βαθὺς στεναγμὸς.

Ἐμειναν ἐκεῖ κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας βυθισμένοι σὲ σκέψεις. Ἡ Μαρίτζα πρὸ πάντων ἦταν κυριευμένη ἀπὸ τρώμο. Ἦθελε νὰ παρακαλέσῃ τὸν σύζυγό της, νὰ μείνῃ κοντὰ της ἐκείνη τὴν νύχτα. Ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε. Φοβόταν μήπως τὴν εἰρωνευθῆ. Τέλος τοῦ εἶπε :

— Πᾶω νὰ πλαγιαίσω !

— Κι' ἐγὼ θὰ γάνω τὸ ἴδιο, ἀποκρίθηκε ὁ Χελλοῦν.

Καὶ ὅμως τῆς ἔλεγε ψέματα. Μόλις αὐτὴ ἔφυγε, κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ προχώρησε σ' ἕνα μικρὸ ἀπομονωμένο δωματάκι, στὸ ὁποῖο ἤξερε πᾶς ὁ κηπουρὸς τοποθετοῦσε τὰ σιγέρια του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα, πῆρε στὰ χεῖρα του μιὰ καραμπίνα πού τὴν εἶχε βάλει ἐκεῖ ἀπὸ νωρίς καὶ κίθησε παρμονεύοντας καὶ κυττάζοντας ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ πύργου.

Ἡ λύσσα, ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἀνησυχία τὸν ἔκαναν νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ ὥρες ἀκίνητος καὶ προσεκτικὸς μὲ τὴν καραμπίνα στὰ χεῖρα, γεμισμένη ὅς τὴν μποῦκα μὲ χοντὰ μολύβια, σὴν νὰ ἐπρόκειτο νὰ χτυπήσῃ κανέναν ἀγριοχοῖρο.

Μόλις πέρασαν τὰ μεσάνυχτα μιὰ σκιὰ φάνηκε στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου, μπῆκε μέσα στὴν αὐλὴ, προχώρησε, σακαρώσας στὸν τοῖχο καὶ μπῆκε μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς κομῆσσης. Ὁ Χελλοῦν παρακολουθοῦσε ἀκίνητος τὶς κινήσεις τοῦ ἀγνώστου. Ἐπειὰ ἀνέβηκε καὶ ἐκείνος σ' ἕναν ἄλλον τοῖχο ἀπ' ὅπου φαινόταν ἡ κρεββατοκάμαρα τῆς γυναίκας του. Ἀπὸ καὶ, εἶδεν τὸν ἀγνώστο νὰ πλησιάζῃ γιὰ νὰ καθίσῃ στὴν πολυ-

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

ΚΑΙ ΚΑΘΟΣΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ !...

Όταν ο Άθανάσιος Διάκος έγύριζε από τo Γιάννενα όπου είχε σταλή στον Άλη Πασά ως αντίπροσωπο του Σκαλτσοδήμου...

- Ζήτησε ο Σκαλτσοδήμος τή κόρη σας για γυναίκα ; Και καθόσατε ακόμα ;
— Μά εινε καλός ; Ρώτησαν οι Σκυλοδημαιοι.
— Καλός λέει ; Άφου έγω τον έχω καπετάνιο, φαντασθήτε τι εινε !

Τά ειλικρινή αιτά λόγια του Διάκου έφτασαν για να πεισθούν άπολύτως οι Σκυλοδημαιοι και τον έπεφόντισαν μόλις γυρίσει κοντά στον καπετάνιο του να του πη πως τον δέχονται ευχαριστως για γαμπρό. Κ' έτσι έγινε ο Διάκος προξενητής του Σκαλτσοδήμου...

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΑΥΓΟ

Ή κυρία Μπουρρέ, γαιοκτήμων στο Σουσσά της Γαλλίας, άνεκαλύει στο κοτάτσι της ένα περιεργότατο αυγό.

Τό έξωτερικό τσόφλι του αυγού αυτού είχε πάχος διπλάσιο από τό τσόφλι των συνειδησίμων αυγών και περιείχε έκτός του άσπραδιου και του κρόκου, άλλο ένα... αυγό μικρότερο !...

Ή κόττα, που εγέννησε τό παρόμοιο αυτό αυγό, είχε γεννήσει άλλο ένα παρόμοιο τήν περασμένη άνοιξη !...

Ορόνα κοντά στο κρεβάτι. Αυτό έφτανε για τον Χελλουίν. Σημάδεψε και πυροβόλησε. Ο κρότος του πυροβολισμού αντίχησε μέσα στο βούτιμα του άνέμου και τό χαλασμο τίς καταγίδος, σαν εφανός.

Ο άγνωστος, χτυπημένος στον κρόταφο, σωριάστηκε άμέσως κάτω, ενώ ή κόμησος Μαριζα πεταγόταν άλαφιασμήνη από τον τρόμο. Ή δυστυχημένη ... Έκνευρισμένη καθώς ήταν άπ' τήν παρουσία του φανίσματος...

Όταν έπειτα από λίγη ώρα ή Μαριζα συνήλθε, τά μάτια της είχαν μά άλλόκοτη έκφραση τρόμου, κάτι τό άπλανές και τό άγριο. Ήταν τρελλή.

Άναγκάστηκαν να τήν κλείσουν σε μία φρενολογική κλινική. Ο σύζυγος της συνελήφθη τήν έπομένη. Έπειτα από μερικές βδομάδες έγινε ή δικη του και αθωώθηκε πανηγυρικάς.

Όταν γύρισε άπ' τό δικαστήριο στον πύργο του ο κόμης, ή πρώτη του φρονιμίδα ήταν να μη στήν αιθουσα όπου βρισκονταν τό πορταίο του Στέρνμπορουγκ. Μόλις πλησίασε έκεί ο Χελλουίν και τό αντίκρουσε τρώμαξε. Αυτός που δεν ήξερε τί θα πη άμιβολία, άγονία και φόβος, άρφη να του ξεφύγη μία άπαίσια κρουγή που αντίχησε σ' όλον τόν πύργο.

Με τά μάτια γουλολωμένα, με φαχιά τά δόντια, και με τό πρόσωπο του καταθρεμμένο, ο κόμης κούταξε, κούταξε πάντα τό πορταίο του Λόρδο Στέρνμπορουγκ, στον κρόταφο του οποίου υπήρχε τώρα μία πληγή, όμοια μ' εκείνη του μαρκαζιού Λομπράκ !...

Πώς έγινε αυτό ; Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβη...

Albert Jean

ΟΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο περίφημος Όττο Γκρίμμ. Ή εμφάνισή του στάς λουτροπόλει. Πώς έγοήτευε τίς γυναίκες. — Έξέλω να παντρευτώ !... Τά θυμάτά του. Πώς άρραβωνιάστηκε. Και πώς... έγδυσε τήν μηνητή του ! Ο άναμνόμενος θεός. Ή σύλληψή του. Ήταν γυναίκα !...

Τελευταίως στίς άριστοκρατικές λουτροπόλεις τής Αυστρίας και τής Γερμανίας, «έκανε θρασύ», κατά τήν λαϊκή έκφραση, ένας θραύστατος νέος που παρουσιάζονταν με τό όνομα Όττο Γκρίμμ. Είχε όμοιο μ' άρμονικό σώμα, γλυκύτητα έκφραση προσώπου, άριστοκρατικούς τρόπους, και ήταν, κατά γενικήν όμολογίαν, ο ζομφότερος ντυμένος άνθρακος τής Κεντρικής Εύρώπης !

Παντού όπου εμφανιζόταν ή γυναίκες έξετρελλαινοντο γ' αυτόν, γιατί κοντά σ' άλλα έφανόνταν και πολύ πλουσίως...

Άλλά όπως φαίνονταν, στον όρωατο Όττο Γκρίμμ δεν άρεσαν ή εύκολε και πρόσκαιρε κατακτήσεις. Τούναντίον μάλιστα... Κι' όπως όμολογούσε με χ ριτωμένη άφέλεια ο ίδιος ήθελε να παντρευθή. Γι' αυτό και ή προτιμής του ίστρέφετο προς τά λευθέρα κορίτσια !

Ένα καλοκαίρι λοιπόν στο Κένιγκσμπεργκ τής Αυστρίας, ο Όττο Γκρίμμ, γνώρισε μία όρωισιάτη νέα, που κατά εύτυχή σύμπτωση ήταν και πλουσιωτάτη. Άπό τήν πρώτη στιγμή ο Όττο τίς έδειξε τήν προτιμής του, και τίς έκανε άγριο φιλέτο, τό όποιο εκείνη δέχονταν με μεγάλη προθυμία. Έτσι πολύ γρήγορα άρχισε μεταξύ τους ένα τρυφερό ειδύλλιο, τό όποιο κατέληξε τέλος σ' έπισημον άρραβώνα.

Ή νέα ήθελε να γίνη ο γάμος όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα, αλλά ο Όττο τέν άνέβηλε από έβδομάδος εις έβδομάδα διότι, όπως έλεγε, περιμένας να ρθη από τήν Βιέννη κάποιος θεός του έκατομμυριούχου του όποιου αυτός ήταν ο μόνος συγγενής και κληρονόμος και ο όποιος έπρόκειτο να εινε ο κομπάρσο στους γάμους του...

Άλλά ο καιρός περνούσε και ο θεός δεν έφαινότο. Τέλος ενα βράδυ ο Όττο παρουσιάζοσθη σκυθρωπός στήν μηνητή του και όταν εκείνη τον έπίεσε με ερωτήσεις να τίς πη τί έχει, τής όμολόγησε ότι είχε τρομερές οικονομικές στενοχωρίες. Λόγω του ότι μ' ο βαθύπλουτος θεός του άργούσε, κι' ενα τσέκ 20.000 φρ. που περιμένας για τά μωρά έξοδά του, κα' ύστεροσσε μυστηριωδώς και άνεξηγήτως. Κατόπιν όλων αυτών δεν είχε να πληρώση τό λογαριασμό του ξενοδοχείου, τό λογαριασμό του ράφτου του και πολλούς και διαφόρους άλλους λογαριασμούς.

Αυτό σέ στενοχωρεί γάμπη μου ; φώναξε τότε γελαστή ή μηνητή του. Να σου δανείσω έγω τίς 20.000 φράγκα που σου χρειάζονται και όταν σου στείλη ο θεός σου μου τά δίνεις.

Ο Όττο—τι να κάνη ;—τά δέχθηκε και πλήρωσε τούς λογαριασμούς του.

Πέρασαν μερικές μερες και έπειτα από μία βδομάδα ενα άπόγευμα ο Όττο Γκρίμμ έτρεξε κάλι στήν άρραβωνιαστικά του με ενα τηλεγράφημα στο χέρι.

Ο θεός μου πθανε ! τής ειπε. Μόλις έλαβα ενα σχετικό τηλεγράφημα άπ' τήν Βιέννη. Έτσι έξηγείται γιατί ούτε έρχονταν, ούτε έγραφε τίποτε, ούτε χρεμάτα μουστέλνε.

Και τώρα ; ρώτησε ή μηνητή του.

Τώρα πρέπει να πάω στή Βιεννη για τήν κηδεία, και για να φροντίσω να παραλάβω τήν κληρονομία. Άλλά για όλα αυτά χρειάζονται χρήματα... Κι' έγω καθώς ξερείς...δεν έχω άγάπη μου, ούτε πενήτάρια !...

Πόσα σου χρειάζονται ; ρώτησε ή καλόβολη μηνητή του.

Χμ...Έστω μ' έγώ...Πρέπει να του κάνω κηδεία ελαφιστή... άνάλογη προς τήν θέα του και...προς τήν κληρονομία...Κι' έπειτα εινε κι' άλλα διάφορα έξοδα...

Άηλαδή πόσα τά υπολογίζεις ;

Καμιά διακοσασιά χιλιάδες φράγκα !...

Πολύ καλά. Στάσου μη στιγμή !...

Και ή πρόθυμη μηνητή του έτρεξε στο ξενοδοχείο της και σέ λίγο έναγύρισε φερόντάς του τίς 200 χιλιάδες που τό έχρειάζοντο.

Ο Όττο πήρε τα χρήματα και τίς βαλίτζες του, τήν έπίλησε παιδικά κ' έφυγε για να μνη έναγυριστή παιδι ποτέ !

Ή μηνητή του τον έπαιρμε μερικές βδομάδες μ' έπειδή ο Όττο δεν έδινε σημεία τωής, άναμάρθηκε στήν άστυνομία, ή όποια έπειτα από δραστήριες έρευνες τον άνακάλυψε σέ μάν άλλη λουτροπόλει να κνήν τό ίδιο κόλλο εις βάρος κάποιος πλουσίος νεα.

Ή άνάκριτος που έπιλοκούσθη απέδειξε ότι ο Όττο Γκρίμμ ήταν ένας άπατεων που γράβε τις λουτροπόλεις, άρραβωνιάζονταν με πλουσία κορίτσια, τά έξαπατούσε, με τό ίδιο πάντοτε κόλλο, τούς έφερνε σεβαστά χρημάτια ποσά και γινόταν άφαντος !...

Άλλά τό καταπληκτικώτερο εινε τό έξης : Τό πραγματικό του όνομα δεν ήταν Όττο Γκρίμμ αλλά... Μάρθα Πίσκε... Άποστρετε ; Άπλούστατα, ο νεαρός έξ επαγγέλματος μηνητή ήταν γυναίκα !...